

En stjärna och en kändis på scenen

Makt. Bara lite. Det vore spännande att ha ibland. Så att man kan flytta på folk och göra världen en aning bättre. Då menar jag inte att skicka iväg dem till någon gulag, utan bara se till att de hamnar på rätt plats. Som häromsistens i Katrineholm när en stjärna och en kändis stod på scenen nästan samtidigt. Hade kändisen bytt scen så hade konserten nog kunnat bli betydligt bättre och han själv hade säkert varit mer närvarande. För stjärnan hade det knappast spelat någon roll vilken scen hon ställt sig på. Hon hade antagligen trivts överallt och tagit vilken publik som helst med storm.

Thorsten Flinck och hans kompband Revolutionsorkestern gästade Katrineholm för att spela i Tallåsaulan i ett arrangemang av Kulturföreningen Festivus. Tyvärr en inte särskilt välfylld aula. Om det var det skrala intresset Thorsten Flinck märkte eller om han som sångare helt enkelt inte klarar av att inta en sådan lokal som Tallåsaulan vet jag inte, men det var en överraskande tam insats han stod för.

Någon fantastisk musikalisk upplevelse hade jag inte förväntat mig, även om Flinck har duktiga kompmusiker och inte är helt oäven som sångare så länge han håller sig till de proggiga bitarna. Björn Afzelius politiska låtar med pekoral-varning och Flincks teatraliska uttryck med lite bett i kan vara en riktigt intressant kombination.

Men inte i Katrineholm. Där var det allmänt avslaget, med ett par undantag. Då han övertydligt satte sig på stolen på scenen för att kunna resa sig igen när de första tonerna till hans melodifestivalare rullade ut jublades det. Likaså när han skanderade "God bless you, länge leve de röda!" innan han lämnade scenen efter en ganska kort ordinarie konsert, för att invänta applåder som åtminstone var tillräckliga för att han skulle återkomma för extranummer.

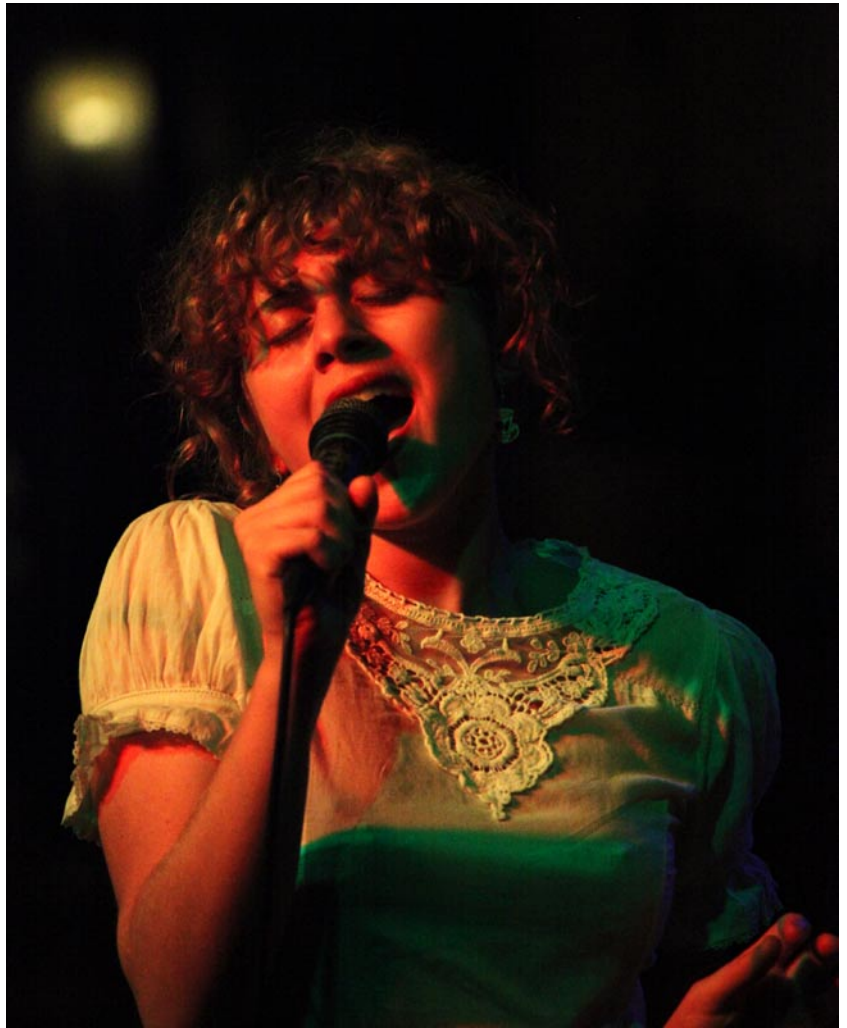
En lite mindre scen med större möjligheter till publikkontakt. Kanske till och med någon i publiken som kunde käftat emot lite så att Thorsten Flinck tänt till. Då hade det kunnat bli riktigt bra. Rent ekonomiskt fungerar det förstås inte med en sådan kändis, men Villa Sandhem hade förstås passat bättre.

Om det nu inte hade varit så att den lokalen redan var bokad och hade en stjärna på scenen. Som avslutning på Villa Sandhems vårvecka med musik, dans, konst, kaninhopning, bågskytte, grillning, marknad och allmänt gemyt gav Kristina Issa med band en lång konsert – en konsert på proffsnivå på alla sätt och vis.

De flesta som går på musikevenemang i Katrineholm har säkert sett Kristina Issa flera gånger. Det har jag också, men hon har verkligen utvecklats på scenen, som sångerska och som låtskrivare. Hon är redan en stjärna. Ändå är Kristina Issa inte alls färdig i sin utveckling. Hon är ju fortfarande väldigt ung och har mycket kvar, men att hon har en talang som i kombination med hårt jobb kan räkna väldigt långt kan ingen tvivla på.

Att jag menar att hon redan är en stjärna beror på de kvaliteter som hon visade på Villa Sandhem. Dels gäller det att visa att man trivs med det man gör, och det märks verkligen att Kristina Issa älskar att uppträda och framföra sina sånger. Dels handlar det om det som Thorsten Flinck misslyckades med, att fylla den plats man uppträder på med sitt eget uttryck. Villa Sandhem är ju ingen lätt konsertlokal. Utrymmet är begränsat, folk äter, folk hänger vid baren och det kan vara upp till fyra olika rum med publik att försöka nå fram till. Men det lyckades hon faktiskt med. Det var Kristina Issa show. Det var fantastiskt.

Urban Århammar

Generationer. Thorsten Flinck och Kristina Issa uppträdde nästan samtidigt i Katrineholm. Flinck med band i Tallåsaulan och Issa med sitt band på Villa Sandhem. Det teatraliska hos Flinck nådde inte riktigt ut i den stora aulan, medan Issas glädje och spontanitet tog över villan helt. Beror deras olika uttryckssätt på att de är från olika generationer eller kanske bara på att Kristina Issa är musiker i första hand och Thorsten Flinck skådespelare?

Bilder: Urban Århammar

